

Chương 96: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (5) - Chuyện Kinh Dị Sáng Sớm

(Số từ: 3324)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:10 PM 12/08/2025

Cuối cùng, nhờ Ellen, người đã tùy hứng ra ngoài săn đêm, mọi người đều được một bữa no nê với thịt tôm hùm.

Thịt tôm hùm ngon hơn nhiều so với cá nướng hay chân lợn dai nhách, thứ khiến những quý tộc kia nhăn nhó vì kén ăn.

"Tôi... Tôi no quá rồi..."

Lúc đó, dù vẫn đang mắc kẹt trên hòn đảo hoang và phải thực hiện nhiệm vụ sinh tồn, nhưng ai nấy đều cảm thấy hạnh phúc vô ngần.

Tất nhiên, Ellen vẫn đang dùng dao xẻ thịt lợn rừng để ăn. "Cậu giỏi thật đấy, Ellen. Nhờ cậu mà chúng ta mới sống sót được."

Bertus mỉm cười sau khi ăn xong với vẻ mặt mãn nguyện, rồi Ellen chỉ tay ra bãi biển.

"Còn có rất nhiều con nghêu rất to nữa."

"Ồ, vậy à? Tốt quá."

Có vẻ như cô đã nghĩ xem ngày mai sẽ ăn gì rồi.

Loài lợn ăn trong khi nghĩ về bữa tiếp theo chúng sẽ ăn gì.

Mọi người có thể nghĩ rằng Ellen là một người điềm tĩnh và có năng lực, nhưng thực ra, họ không biết nhiều về cô nàng.

Nhưng ngày hôm nay, họ đã hiểu hơn về Ellen một chút.

Họ thấy cô đột nhiên nhảy bật dậy sau khi ăn xong, lặng lẽ đi ra bãi biển để săn mồi.

Và họ nhận ra rằng cô thực sự rất giỏi săn bắn. Khi cô giúp bỏ củi, họ đã chứng kiến những cú vung rìu mạnh mẽ đến nhường nào.

-Nhoàm nhoàm

Họ cũng biết được cái bụng không đầy của cô nàng.

Từ trước đến nay, họ có thể nghĩ rằng cô ăn nhiều hơn một chút so với những người khác khi họ ngồi ăn cùng nhau trong phòng ăn, nhưng hôm nay họ đã thấy được cô có thể ăn bao nhiêu.

“Trước... Trước đây mình đã thấy cậu ấy ăn rồi, nhưng cậu ấy ăn nhiều thật đấy.”

Harriet lẩm bẩm một cách ngớ ngàng. Cô cảm thấy kỳ lạ khi Ellen vẫn giữ được cái sự thèm ăn kinh khủng đó ngay cả trong hoàn cảnh này.

"Này, ăn cái này đi."

"Cái... Cái gì thế?"

"Ăn được đây. Cậu thử đi."

Harriet cẩn thận cắn một miếng từ thứ trông giống như chân mực trắng, rồi vẻ mặt cô trở nên kỳ lạ.

"C-Cái gì thế này? Dừa à?"

"Đúng vậy. Đồ ăn không nên lãng phí."

Harriet, người đã ăn một ít cùi dừa, nuốt xuống sau khi nhai một chút. Mọi người chỉ nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi ăn phần bên trong của quả dừa.

"Các cậu cũng có thể ăn cái này, nên đừng vứt đi. Dùng dao hay gì đó để cắt ra mà ăn đi."

Sau đó, từng người một uống nước dừa với vẻ mặt khá mệt mỏi và thản nhiên, rồi bắt đầu thu gom những vỏ rỗng.

Mặt trời lặn hoàn toàn, màn đêm buông xuống.

"Hôm nay mọi người đã làm việc vất vả rồi. Ban đêm đừng đi vào rừng. Nguy hiểm lắm. Tội mình cứ ở quanh bãi biển thôi. Ai muốn ngủ sớm thì đi ngủ trước đi."

Ngay khi chúng tôi ăn xong, Bertus tự nhiên bắt đầu kiểm soát các bạn cùng lớp.

"Và chúng ta sẽ lập một đội tuần tra ban đêm. Bọn mình không biết điều gì có thể xảy ra. Tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên thay phiên nhau đứng gác. Mọi người sẽ đổi ca sau 1 tiếng. Dù tôi không chắc làm thế nào để đo thời gian ở nơi này..."

Tôi nghe nói rằng người ta có thể biết thời gian bằng cách quan sát bầu trời đêm, nhưng có ai ở đây làm được điều đó không?

"Tôi nghĩ... bây giờ khoảng 20 giờ tối."

Adelia, người đã ngậy người nhìn lên bầu trời, cất tiếng.

"Ồ, cậu có thể xem giờ à. Nhẹ nhõm thật. Vậy thì, hãy lấy 10 giờ tối làm giờ đi ngủ chính thức. Từ thời điểm đó trở đi, cứ mỗi tiếng, một người trong chúng ta sẽ đứng gác theo thứ tự số thứ tự trong lớp. Adelia không thể cứ kiểm tra thời gian mãi được, nên tôi sẽ giao việc đo thời gian cho từng người trong số các cậu."

Nói cách khác là: "Kết thúc ca trực khi cậu nghĩ đã được một tiếng."

Điều đó có vẻ khá mơ hồ, nhưng không có cách nào khác.

Theo đó, Bertus sẽ là người đứng gác đầu tiên, và tôi sẽ là người cuối cùng. Ý là, là người cuối cùng thì không có cảm giác là mình đang đứng gác gì cả.

"Bây giờ, mọi người, hãy nhớ rằng đừng đi vào rừng. Những người không phải đứng gác thì cố gắng ngủ ngon, và những người phải đứng gác thì cố gắng nghỉ ngơi."

Trong tình huống khắc nghiệt này, cậu ta phải trải qua đêm đầu tiên vật lộn để kiểm soát và xoa dịu những đứa trẻ đã kiệt sức về mặt tinh thần này.

Người mệt mỏi nhất trong số chúng tôi có lẽ không ai khác ngoài Bertus.

Hầu hết các bạn cùng lớp của tôi chắc hẳn đã cực kỳ kiệt sức, cả về tinh thần lẫn thể chất. Vì vậy, ngay cả những đứa trẻ hỏi làm sao chúng có thể ngủ được trong một nơi như thế này, hoặc chúng sẽ làm gì nếu côn trùng chui vào, đều chui vào túp lều ba chân chật chội đó, nhưng không chui ra nữa.

Có lẽ họ đã ngủ thiếp đi ngay khi nằm xuống. Sự mệt mỏi có thể đánh bại mọi thứ.

Về phần Heinrich, cậu ta vẫn đang duy trì ngọn lửa, chung cất nước và đổ đầy những bình nước đã cạn.

Khi cậu ta trải qua một ngày, cậu ta nhận ra nước quan trọng đến nhường nào, nên đó có lẽ là lý do tại sao cậu ta nghĩ rằng những gì mình đang làm là rất quan trọng.

Đó là một đêm không trăng, nên người ta có thể nhìn thấy vô số ngôi sao. Trông nó giống như Dải Ngân Hà vậy.

Tôi di chuyển đến gần bãi biển hơn và ngồi xuống. Tôi ngắm nhìn làn nước trong vắt và bầu trời đêm.

Đây thực sự là một khung cảnh tuyệt đẹp đến chết người. Giờ thì tôi cuối cùng cũng có thể tận hưởng phong cảnh này mà không phải lo lắng nhiều.

Trại của Lớp B vẫn trông rất sôi động. Dường như họ đến đây chỉ để chơi đùa.

"Phù... Tại sao mấy người này lại lãng phí thể lực như vậy chứ?"

-Thịch

Bertus ngồi cạnh tôi sau khi thấy tôi đang ngồi ở đây.

"Có vẻ như họ vẫn còn rất nhiều năng lượng."

"Hàaa... Tôi ghen tị với họ đấy."

Những gì Bertus nói khá mơ hồ. Có lẽ cậu ta ghen tị với họ vì có thể tận hưởng tình huống này nhiều đến vậy, hoặc vì họ vẫn còn quá nhiều năng lượng để chơi cho đến tận đêm khuya thế này.

"Reinhardt, hôm nay cậu làm tốt lắm."

"À, tôi không biết nữa."

"Nếu không nhờ cậu và Ellen đột nhiên đi vào rừng, thì tất cả chúng ta đã bỏ cuộc ngay lúc đó rồi."

Ngay khi tôi thực hiện một số hành động đột ngột, những đứa trẻ đã quyết tâm bỏ cuộc đã lung lay, và trên hết, Bertus đã ngừng nghĩ đến việc bỏ cuộc.

"Một bên thì liên tục than khóc 'Tại sao một quý tộc như mình lại phải làm điều này? Làm sao có thể như thế được'... Tôi cũng từng như vậy... Và rồi chúng ta có bên còn lại, dường như rất phấn khích với tất cả những điều này, đến mức có cảm giác như họ đến đây để đi nghỉ và có khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong đời..."

Lớp A, những người cảm thấy khó chịu với điều này.

Lớp B, những người đang tận hưởng điều này một cách triệt để.

Ngay cả Bertus cũng có thể cảm nhận được khoảng cách này bây giờ.

"...Đây thậm chí không còn là một cuộc thi nữa."

Cậu ta cười cay đắng. Chúng tôi đang vật lộn trong khi họ đang tận hưởng điều này. Kết quả của nhiệm vụ dường như khá rõ ràng, ngay cả khi nhiệm vụ chỉ vừa mới bắt đầu.

Theo một cách nào đó, cậu ta trông có vẻ yếu đuối. Dường như Bertus đã kiệt sức về mặt tinh thần đến mức phải nói ra những điều như vậy. Dù đây là một tình huống giả tạo, nhưng cuối cùng, việc kiếm thức ăn, quần áo sạch và nơi trú ẩn là rất khó khăn trên hòn đảo hoang này.

Tuy nhiên, Bertus sẽ không bao giờ thừa nhận rằng mình bị căng thẳng vì tình huống bất tiện này.

Nếu cậu ta làm vậy, cậu ta sẽ thừa nhận rằng mình chỉ là một con người nhỏ bé như vậy. Điều đó sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ta.

"Reinhardt."

"Gì vậy?"

"Tôi rất vui vì có cậu ở đây."

Điều đó chắc chắn nghe rất chân thành.

Lớp A bao gồm 7 nam và 4 nữ.

Có 6 túp lều đã hoàn thành.

Vì vậy, hai người phải dùng chung một túp lều, nhưng một trong số đó có thể chỉ có một người ở. Túp lều đó dành cho Bertus. Cậu ta đóng vai trò là thủ lĩnh trong tình huống này; hơn nữa, cậu ta là một Hoàng tử.

Tất nhiên, mọi người đều biết rằng điều này không phải là tốt nhất.

Trời vẫn còn sớm. Cayer Vioden, người đứng gác trước tôi, đã đánh thức tôi dậy. Rõ ràng là cậu ta gặp vấn đề lớn trong việc ngủ ở một nơi như thế này.

"Cứ đổ đầy nước vào nồi, và nếu cậu thấy bất cứ điều gì nguy hiểm, hãy đánh thức mọi người dậy, cũng đừng để lửa tắt. Cậu chỉ cần làm thế thôi."

"Được rồi."

Cậu ta vẫn ghét tôi, nhưng tôi không còn quan tâm đến cậu ta nữa. Thành thật mà nói, từ quan điểm của tôi, cậu ta không hơn gì một con cá nhỏ, vì vậy tôi không thực sự thích hay ghét cậu ta.

Ngọn lửa vẫn đang cháy vì người đứng gác sẽ duy trì nó. Khi tôi thấy Cayer bò vào túp lều của mình, tôi rời khỏi túp lều của tôi và ném số củi còn lại vào lửa.

Tôi không phải đánh thức bất kỳ ai khác vì tôi là người đứng gác cuối cùng. Chà, không có giờ thức dậy cố định, nên tôi không cần phải đánh thức bất cứ ai chỉ vì trời đã sáng. Họ sẽ tự thức dậy.

Các túp lều được xây dựng hình vòng tròn xung quanh đồng lửa.

Sáu túp lều hình chuông có lối vào hơi bị che khuất bởi lá cọ, nhưng vẫn có thể nhìn vào một chút.

Mọi người đang ngủ trong đó như chết. Sau khi đổ một ít nước biển vào nồi, và bổ sung củi, tôi không còn gì để làm nữa.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

-Sột soạt.

Tôi có thể nghe thấy một tiếng sột soạt phát ra từ một trong những túp lều, rồi tôi thấy ai đó thò đầu ra khỏi lối vào.

"Cậu có thấy gì không?"

"Không."

Một Liana de Grantz tóc tai rối bời xuất hiện từ túp lều của mình.

Cô bò ra khỏi đó và loạng choạng đứng dậy. Toàn thân cô dường như kêu cọt két.

Tại sao cô lại ra ngoài, khi rõ ràng là cô chưa ngủ đủ giấc?

Rồi cô đột nhiên bắt đầu đi về phía khu rừng.

"Này, cậu đi đâu vậy?"

Cô phớt lờ lời tôi nói và cứ thế bước đi trong im lặng.

"Đừng đi vào rừng. Ngoài trời vẫn còn tối."

"Gì vậy? Tại sao cậu lại nói..."

-Chộp!

Tôi tóm lấy cánh tay cô nàng. Rồi cô dữ dội lắc tôi ra và nhìn tôi.

Đôi mắt cô lạnh lùng đến mức có thể đóng băng tôi chỉ bằng cách nhìn vào tôi.

Có chuyện gì thế này?

"Tôi đã làm gì sai à?"

"Tôi đi ỉa. Được chưa?"

Nói rồi, cô biến mất vào rừng, dường như sẽ giết tôi nếu tôi còn nói chuyện với cô lâu hơn. Có lẽ là rất khẩn cấp, khi cô thốt ra như vậy.

Cô gái đã vui vẻ đi đại tiện, không quay trở lại.

".....Chuyện gì thế này?"

Tôi lăm bắm một mình trước đồng lửa trại. Có chuyện gì xảy ra với cô ấy à?

Hay cô ấy bị táo bón?

Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy, tôi sẽ phải đi giúp, nhưng nếu tôi cuối cùng lại khiến cô ấy xấu hổ thì sao? Chẳng phải điều đó sẽ để lại một vết sẹo vĩnh viễn trong tâm lý của nàng tiểu thư đó sao?

Không, nhưng không phải là rất lạ khi cô ấy không quay lại sau hơn 20 phút trôi qua sao? Tuy nhiên, tôi không nghe thấy cô ấy hét lên. Hay là cô ấy quá mệt mỏi và ngủ thiếp đi ngay khi đang "giải quyết"?

Không, không thể nào.

Hay là?

Thực sự có vấn đề?

Tôi đứng dậy khỏi chỗ ngồi và đi về phía khu rừng.

Có lẽ cô ấy quá xấu hổ để nói rằng mình gặp vấn đề.

"Nếu cậu ổn, hãy đánh lửa một lần! Nếu có vấn đề, đánh lửa hai lần! Nếu cậu không làm gì cả, tôi sẽ đi vào đấy!"

Một lúc sau, im lặng.

Và rồi.

-Xẹt! Xẹt!

Tôi có thể thấy những tia lửa điện lóe lên trong rừng. Cô ấy đi sâu đến thế sao?

Cô ấy vẫn còn tỉnh táo, nhưng có điều gì đó không ổn.

Tôi có cảm giác đó là gì.

"Ồ, ờ. Cậu có cần gì đó để lau chùi..."

-Xẹt!

Ngay khi tôi đến đó, những tia lửa lóe lên trước mặt tôi.

Con ngựa đó vừa đi vào mà không nghĩ về chuyện đó vì cô ấy phải đi khẩn cấp, nhưng bây giờ cô ấy nhận ra rằng không có gì để lau chùi.

"Này! Cứ lau bằng một chiếc lá gần đó đi! Ở đây không có nhiều thứ khác đâu!"

-Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Tôi không thực sự biết ý cô ấy là gì với điều đó, nhưng những gì tôi có thể đọc được từ đó là tôi không nên nói những điều vô

nghĩa. Ở đây không có giấy vệ sinh đâu nha? Cô ấy nên yêu cầu một cái gì đó hợp lý hơn.

"Hay cậu muốn tôi lấy cho cậu một ít nước biển?"

-.....

Sau một lúc im lặng.

-*Xẹt!*

Cô đánh lửa một lần.

Tôi đổ một ít nước biển vào cái nồi cỡ vừa, đến gần chỗ mà tôi tin là cô ấy đang ở, và cẩn thận đặt nó xuống.

".....Cậu có thể dùng nó. Nhưng cẩn thận... Tụi mình vẫn cần nó để nấu nướng và các thứ... Được chứ?"

Không có câu trả lời, nhưng chúng tôi chỉ ngẫm hiểu với nhau.

Một lúc sau, Liana xuất hiện với một cái nồi rỗng.

Cô trông giống như một người, mà nhân phẩm cơ bản của họ đã bị chà đạp một cách nghiêm trọng.

Đây hẳn là một trải nghiệm không thể chịu đựng được đối với nàng tiểu thư này, một người lớn lên được gia đình bảo vệ và yêu thương.

Mấy người đó nghĩ gì khi giao cho họ một nhiệm vụ như vậy? Đáng lẽ cô phải là người cảm thấy xấu hổ nhất về điều này, nhưng ở đây tôi thậm chí còn cảm thấy xấu hổ thay cho cô nàng.

Như thể cô bước tới như một con rối bị ai đó điều khiển, cô bắt đầu nức nở và đi về phía bãi biển, thậm chí không thèm nhìn tôi.

Rồi cô lặng lẽ rửa cái nôi dưới biển.

Mông cô hơi ướt.

"Tôi... muốn bỏ cuộc."

Đó là những gì cô nói với tôi khi đặt cái nôi trở lại vị trí ban đầu. Cái nôi chắc chắn đã được rửa sạch.

Nhưng tôi quyết định dù sao cũng sẽ không ăn bằng nó.

Không bao giờ.

Đó là quyết tâm mà tôi đã đưa ra.

Dù sao, sau khi cô làm một điều như vậy, có vẻ như cô đã nhận ra hoàn toàn thực tế hiện tại của chúng tôi.

Một cô gái mười bảy tuổi đến từ một gia đình quý tộc, không bao giờ phải lo lắng về tiền bạc, đã phải trải qua một điều như thế này. Tôi thậm chí không thể yêu cầu cô đừng bỏ cuộc.

Ý là, ngay cả Bertus cũng sẽ cảm thấy như vậy.

"Chà... Ừm, sẽ rất lãng phí nếu cậu bỏ cuộc sau khi đã làm một điều như thế này đây?"

Nếu cậu không muốn làm một điều như vậy, cậu nên bỏ cuộc sớm hơn. Trước lời nói của tôi, Liana nhìn tôi với vẻ mặt rõ ràng.

".....Có thật không?"

"Đ-Đúng vậy. Ý là, chẳng phải sẽ khá bất công nếu cậu bỏ cuộc sau khi đã chịu đựng như vậy, khiến sự đau khổ của cậu trở nên vô nghĩa sao?"

"....."

Nhìn Liana, tôi nhận ra rằng nếu cô cảm thấy xấu hổ đến mức vượt quá cả sự xấu hổ, mặt cô sẽ không đỏ lên, cô chỉ trở nên rất im lặng.

"Phải, tôi đã làm ô uế cơ thể của mình rồi..."

".....Hả?"

Cô đột nhiên đưa ra một bình luận tự ti như vậy rồi rón rén quay trở lại túp lều của mình.

Sự cam chịu, niềm tin, và tự ám thị.

Tôi đang nhìn vào một hiện tượng chưa từng có, trong đó ai đó tìm thấy niềm tin từ sự tuyệt vọng.

Mình đã lẫn lộn trong phân rôi. Mình đã dơ bẩn rồi. Vậy thì còn quan trọng gì nữa?

Đây là tự ám thị cấp độ nào vậy?

-Khịt khịt

Sau một lúc, tôi có thể nghe thấy một âm thanh giống như tiếng ngáy từ túp lều của Liana, nhưng tôi không thể biết đó thực sự là tiếng ngáy hay tiếng khóc.

Phân là cái gì vậy...?

Tôi đang suy ngẫm những điều như vậy dưới bầu trời đêm tuyệt đẹp với những ngôi sao rực rỡ.

Đó là một đêm khá đáng suy ngẫm.

Rồi, sau một thời gian dài trôi qua.

-Sột soạt

Tôi nghe thấy tiếng sột soạt từ một túp lều khác. Từ đó có người xuất hiện.

"R-Reinhardt..."

Đó không ai khác chính là Harriet, người đột nhiên gọi tôi.

Cô đang nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ mặt, như thể cô sắp khóc.

"T-Tôi phải làm gì đây...?"

Cô nhìn tôi như thể vấn đề này khá khẩn cấp. Mặc dù vậy, có vẻ như cô nghĩ rằng tôi chắc chắn sẽ giúp cô sau khi tôi đã chăm sóc cô một chút. Tuy nhiên, lúc đầu cô không nói gì cả.

Vẻ mặt đó cũng khá dễ thương, nhưng theo một cách khác. Hơi đáng thương.

Không có gì khó khăn hơn việc phải nhìn Harriet như vậy.

"C-Chuyện gì...?"

"Lấy một ít nước đi."

Tôi lặng lẽ đặt một cái nồi cỡ vừa vào tay cô nàng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

**mo
mo**

VIETQR

Thanks For Reading